

[Dagmar Andreassen.]

baggrund af, at folketinget gennem mange år har bundet sig til stadig stigende udgifter i den offentlige sektor uden at sørge for eller bestræbe sig på også at skaffe stigende indtægter, som kunne holde trit med udgifterne.

Når folketinget så endelig beskæftiger sig med erhvervslivets problemer, er det næsten altid i forbindelse med, at et eller andet erhverv eller firma af rimelig størrelse er kommet i knibe, og så drejer debatten sig om, hvordan man skal holde liv i det pågældende erhverv eller firma. Hvornår har vi i grunden oplevet, at folketinget har beskæftiget sig med, hvordan de firmaer, der går godt, skal komme til at gå endnu bedre, og hvordan de dele af erhvervslivet, der har en god indtjening, skal få en endnu bedre indtjening? Hvornår bliver det offentligt erkendt og forstået af alle grupper i denne sal — og viderebragt af pressen, så det går op for alle — at familien Danmark som en hovedregel forøger sin samlede indtjening, hver gang man flytter en investeret krone og en investeret arbejdstime fra et erhverv med ringe eller ingen indtjening over til et erhverv med en god fortjeneste? Det er ikke rigtigt i alle tilfælde, men det er rigtigt, hver gang det drejer sig om et eksporterhverv og et erhverv, der er i konkurrence med udenlandske firmaer på hjemmemarkedet. Både hr. Poul Dam og hr. Ømann har i grunden sagt dette mest tydeligt her i vinter; måske blev de hverken hørt eller forstået her i salen, til gengæld har de nok en mission på vore skibsværfter — dér bliver jeg til gengæld næppe troet.

Disse udtalelser være sagt, uden, at jeg i øvrigt har taget stilling til, om fordelingen af velstanden kunne gøres bedre, end tilfældet er i dag. Hvis vi skal dømme ud fra den almindelige politiske debat, som den føres her i huset og i dagspressen, er der en håbløs mangel på forståelse for de mest fundamentale forudsætninger for familien Danmarks stigende velstand. Jeg tror imidlertid på, at forståelsen er større i den jævne be-

folkning, end politikerne generelt synes at mene. Det er i hvert fald min erfaring, at netop på erhvervslivets arbejdspladser kan man forstå sammenhængen, når den bliver forklaret. Det kniber måske nok lidt mere på de offentlige arbejdspladser.

For mig er ikke bare indholdet af dette lovforslag opmuntrende, men også den politiske enighed, som allerede har været omtalt tidligere i debatten. Det ville kun gavne folketingets arbejde, hvis vi kunne få flere, og flere af samfundets fælles problemer løst i et ærligt samarbejde. Det er et synspunkt, som vel i grunden alle deler, og som uvægerlig vil blive en konsekvens af et større kendskab til og forståelse af de økonomiske sammenhænge. Men uden pressens velvillige medvirken lykkes det vel ikke.

Det fremsatte forslag tilsigter en udvikelse af statens lånefond for erhvervsforskning, både hvad virkeområder og beløbsramme angår. Hvis det skal virke efter sin hensigt, vil det naturligvis forudsætte, at der bliver almindeligt kendskab til fondets beståen; i så fald kan loven få meget vidtrækkende følger.

Handelsministerens forelæggelsestale er god og fyldig, og der er ingen grund til, at jeg her gentager, hvad der ikke kan siges bedre. Forslaget tilgodeser i øvrigt de ønsker, jeg gav udtryk for under debatten den 7. november om socialdemokratiets forslag til folketingsbeslutning. Vi får nu en risikovillig kapital, der kan yde finansiel støtte og/eller ekspertbistand til iderige og dynamiske folk. Det ligger jo i sagens natur, at en risikovillig kapital skal løbe en risiko, og jeg synes, det er helt i orden, at man har fået indføjet den bestemmelse, at fondet kan tegne aktier i et foretagende, hvis aktiver bundes i noget så u håndgribeligt som ideer, viden og dynamik. Falder projektet, er pengene tabt; går det godt, får fondet del i udbyttet, og da fondet er revolverende, vil det automatisk vokse, hvis de valgte projekter bliver givtige. Det ville dog nok være ønskeligt, om der i loven blev indføjet en bestemmelse om, at aktier kan tilbagekøbes